

SECRET SPELLS

THE BLUE SUNSHINE MAGYARORSZÁGI
ALHAVILLE FANCLUB

25 ÉV TÁVLATÁBÓL

1984 ALHAVILLE 2009

BEKÖSZÖNTŐ

Bevallom őszintén, hogy egy kicsit más-képp gondoltam én még valamikor az év elején erre a jubileumi, 25. évfordulóra. Tettem ezt azért is, mert ha vissza-emlékeztek, öt évvel ezelőtt, a huszadik évfordulóra egy kicsivel nagyobb hangsúlyt fektettek, igaz már akkor is elmaradt az éppen oda kívánczó hang-illetve képanyagok kiadása, de legalább volt egy turné. Aztán eltelt ez az öt év és most újra azon töröm a fejem, vajon mi történik az Alphaville-lel? Miért nem jelenhetett meg az új album, amely állítólag már két éve készen van? Vagy miért nem jelenhetett meg a 25 éves Forever Young albumnak egy remastered verziója, amely igen csak aktuális lenne. Folytathatnám a miérteket, de sajnos nem sok értelme lenne. Nem baj, ünnepegni kell, ha más nem, majd Prágában egy koncerttel és egy partival. Végül is, ez is valami. Felvétel biztosan készül majd róla, de kiadni úgysem fogják. Maradnak az emlékek...

Az idei esztendő ismételten fontos állomás az Alphaville történetében, hiszen pályafutásuk pontosan 25 évvel ezelőtt kezdődött. Talán sokan nem is gondoltuk volna, csak remélni mertük, hogy ennyi idő elteltével beszélni fogunk még róluk, de bármi is történt, úgy gondolom, semmiképp sem szabad elmenünk szavak nélkül az elmúlt negyed évszázad mellett, hisz ez nagy idő, pláne, ha egy zenekarról van szó.

Most írhatnám, hogy milyen fantasztikus volt az indulás, milyen remek lemezeket készítettek, de nem teszem, mert ezek tények és mindenki tisztában van velük. De akkor miről kell, hogy beszéljünk egy ilyen évforduló kapcsán? Mi adtak nekünk az elmúlt 25 év alatt?

A zenéjükön keresztül átjöttek és még ma is átjönnek azok az érzések, emlékek és álmok, amelyek felkorbácsolták tinédzser éveinket, velük lázadtunk huszonévesen és maradtunk őszinte híveik és tisztelőik így túl a harmincon. Talán te is szívesen emlékszel arra, amikor először hallottad valamelyik dalukat, milyen érzések kavargtak benned, amikor meghallottad Marian hangját a rádióban, vagy sokszor kalapált gyorsabban a szíved, ha csak a zenekar nevét említették az éterben. Együtt szomorkodtunk, amikor Mertens elhagyta az együttest, aztán együtt örültünk a vagány Echolette-nek, majd ismét aggódhattunk értük, vajon megjelenhet-e a második albumuk. Vagy mennyire tudtunk örülni, amikor egy újabb

képet szereztünk az együttesről azokban a meglehetősen inséges években. A dalokról és lemezeikről már nem is beszélve. Sokszor eszembe jut az első kitiűzőm: milyen büszkén viseltem, az első dedikált fotóm: milyen örömmel mutogattam a suliban. És milyen sokat kellett a könyvtáros nénit fűzni, hogy kazettára másolja a magyar kiadásban megjelent *Forever Young* albumot. Aztán milyen sokat vártam, hogy eredeti Alphaville lemezeket vehessek, legyen szó cd-ről, vagy akár régi bakelit korongokról. Milyen nagyszerű érzés volt annyi év után először kezünkbe tartani a hasonló korú lemezeket, meghall-

gatni azokat és visszarepülni a gyerekkorunkba. Mindannyian tele voltunk álmokkal és reményekkel, s talán soha nem gondoltuk volna, hogy álmaink, mint a mesében, egyszer valóra válnak, és ott állhatsz Mariannal szemben valamelyik koncertjén. Minderre valamivel több, mint tíz évet vártunk. Ott álltál a tömegben, rajongók százával mögöttes és valami megfoghatatlan lett úrrá rajtad. Aztán a találkozásról, a kézfogásról és a beszélgetésről már nem is beszélve. Elmúlt huszonöt év, s mint ha csak pár telt volna el, olyan frissek maradtak az emlékek ebben az összevarodott világban. És talán egy kicsit csöpögőre sikerültek eme sorok, de nehéz nem elfogultnak lennem, ha a kedvenc együttesünkről van szó. S bár próbáltam már az utóbbi tíz évben palástolni: már nem vagyok olyan örült rajongó, mint a kezdetekben, de valójában tévedtem. Még nagyobb lettem. A szívemben. Köszönöm az Alphaville-nek ezt a nagyszerű negyed évszázadot, s mindazt, amit hozzátettek az életünkhöz!

Marian Gold a készülő albumról

Catching years on giant... lassan akár ez is lehetne az album címe, hiszen egyre rejtelmesebb és kitalálhatatlanabb mindaz, ami az Alphaville új lemeze körül forog. Pontosabban nem is tudjuk, hogy mi is történik, hiszen csak egy valami biztos, a csend és a hallgatás az anyagot illetően. Vélhetően a lemeztársaság keze van benne a dologban, és elképzelésem szerint mindenbe beleszólnak, amibe csak tudnak. Remélem Marian Gold már sokszor megbánta, amiért tíz év függetlenség után ismét lemezcéget választott. Belátjuk már mi, rajongók is, hogy jobban jártunk volna ismét egy-egy internetes megjelenéssel és forgalmazással.

Marian Gold egyetlen interjút adott közre az interneten az év elején, amelynek lényegét az alábbiakban olvashatjátok.

"Igen, tulajdonképpen jól állunk és kezd végre minden összeállni. Úgy gondolom, hogy ez egy igazán remek produkció lesz. Volt még egy csomó dolog, amit meg kellett csinálnunk, és ezeknek a javaslatoknak a nagy része bele is került a dalokba, örületes színeket adva a zenének. Amíg az utolsó albumunk, a Crazyshow nyers ötletek óriási gyűjteménye volt, egyfajta filmforgatás a zenész agyában, addig a Giant egy teljesen egységes és befejezett produkció, ahogy mondani szokták, *ha nem tetszik hagyd ott* dolog. És igen, az album címe még mindig az, amit már mindenki jól ismer, bár ki tudja... Úgy számolom, hogy hamarosan lesz néhány zenei részlet hallható belőle a honlapunkon. Hogy mennyit fog ez nektek elárulni az új lemezeről, azt nem tudom, de remélem arra elég lesz, hogy felélénkítse a kíváncsiságotokat. Mindamellet remélem, hogy az album nagy részét titokban tudjuk tartani a megjelenéséig, habár mindannyian tudjuk, hogy mostanában ez mennyire nehéz dolog. Márciusban még Londonban leszek, ahol is Martin stúdiójában még egyszer átnézzük a billentyűs hangszerezéseket, a hangszeres szólókat és a háttér énekeket. Az éneket illetően lesz egy csomó "fekete hang" (gondolom háttérének - vafe) a lemezen és a Giant messzemenőleg a legteljesebb lesz a vokálokak illetően, mint a legutóbbi néhány albumon."

forrás:alphaville.de, 2009. február 27. fotó:alphaville.de

Alphaville ünnep Prágában

Az együttes fennállásának 25. évfordulóját 2009. december 4-én, Prágában ünnepelte rajongóival az Alphaville. Az eseményre az egészen különleges hangulatú Palace Zofin-ban került sor. A néhány ezres közönséget egy egyszerű, ám látványos színpadkép

fogadta, a dalok alatt pedig a már jól megszokott vetítések voltak láthatók. Egy remekül összeválogatott dallistával készült a zenekar az elmúlt negyed évszázadot ünnepelni: a harmadik album kivételével, szinte mindegyik lemezeről csendültek fel dalok, olyanok is amelyeket eddig soha nem játszottak koncerteken. Igazi kuriózum volt a koncertnyitó dal, a Golden Feeling, amely mint köztudott egy b oldalas szám, és immár másodszor fordult elő az együttes történetében, hogy egy ilyen dallal indítsák koncertjüket. (Az első ilyen dal az Elevator volt, amely évekig a set lista élén állt.) A ritkaságok sorában olyan nóták, mint az All In The Golden Afternoon, a Leben Ohne Ende, a Caroline vagy a Return To Paradise. Új dalok is felcsendültek, amelyek közül sokunknak leginkább az A Handfull Of Darkness tetszett. Marian Gold óriási formában volt, rég hallottuk ilyen jól énekelni, sőt némileg mintha fogyott is volna, nem kis előnyére. A koncert nemcsak látványban, de hangzásban is pazar volt. A közönség soraiban felfedezni véltük Bernhard Lloyd-ot is, akivel a koncert után szintén tudtunk találkozni és beszélgetni.

Martin Lister a fanpartin elárulta, hogy az együttes az Universal kiadóval kötött üzletet, és az album feltehetőleg április-május környékén végre megjelenhet. Erre csak annyit tudtam mondani, hisszük, ha látjuk és halljuk. Az afterparty is remek hangulatú volt, sok-sok ismerős, régi arc, de akadtak ifjú rajongók is bőven. Volt lehetőség dedikálásra, Gold ismételten nagyon kedves volt, hozta a tőle megszokott figurát. Nagyon jó kedve volt és ez az egész este folyamán így maradt. Végezetül pedig álljon itt a jubileumi buli dallistája:

Golden Feeling, Sounds Like A Melody, Wishful Thinking, Dance With Me, Lassie Come Home, Carry Your Flag, Gravitation Breakdown, A Victory Of Love, Euphoria, Caroline, Return To Paradise, Fools, Monkey In The Moon, I'll Die For You Today, A Handfull Of Darkness, Jerusalem, The Jet Set, Big In Japan, Forever Young (duet with Karel Gott), Sweet Dreams, Leben Ohne Ende, Apollo, Dance With Me (piano version). Forrás: forum.alphaville.hu, fotó:alphaville.hu

Minden megy tovább

(Okej, Svédország, 1984.)

A 25. évforduló kapcsán egy olyan 1984-es interjút szedtünk elő, amely még soha nem jelent meg magyarul. Az interjúalany Frank Mertens, akinek ez volt az első és egyben utolsó nyilatkozata az Alphaville tagjaként. A cikk megjelenése után nem sokkal Mertens elhagyta az együttest.

Frank Mertens (eredeti nevén Frank Sorgatz) a legféltékibb az Alphaville három sráca közül. Kezdetben arról álmodozott, hogy majd pszichológiát tanul, de aztán azt gyorsan kiverte a fejéből.

-Másképp évtig tanultam pszichológiát, de ennél unalmasabb dolgot el sem lehet képzelni. Sohasem akarok több pszichológia könyvet látni, soha.

A zene iránti érdeklődése mindig is ott volt a háttérben. Nagyon sok kísérleti zenét hallgatott, a kedvence pedig a Soft Verdict.

-Ez tulajdonképpen egy személy, aki maga csinál mindent – mondja Frank, ezért is olyan érdekes. Szabadidejében leginkább moziba jár és sokat olvas. Thomas Mann és Ambrose Bierce a kedvencei. De nem sportol semmit.

-Utálom a sportot – mondja határozottan, az egyetlen formája a sportnak, amit művelek, az a zongorázás. Egyébként elkezdtem zongoraleckéket venni, keményen gyakorlok, amint van egy kis szabad időm.

-És hogyan látod az Alphaville további fejlődését?

-Elég mókás a világot járni fizetés nélkül – mondja Frank csillogó szemekkel – valójában minden a véletlen műve volt – folytatja komolyra fordítva. Bernhard és én

otthon játszottunk szórakozásból, de egyikünk sem hitte, hogy ez lesz majd belőle. Amikor „bálványokról” olvasol az újságokban, egészen jól hangzik, aztán tudatosul benned, mennyi munka is van mögötte. Igazából ezt csak most kezdjük megérteni. Ez nem csak abból áll, hogy zenét kell írunk, felvételeket készíteni az albumokra és aztán utazni, hogy reklámozzuk azt. Alig voltunk otthon ebben az évben és ez kezd egy kicsit kellemtelen lenni. De persze ez valahol mókás is.

-És hogyan tovább?

-Szabadság, vakáció. Fejlesztetni a zenét és aztán látni mi is történik. A zene változni fog, ebben biztos vagyok, de természetesen minden marad a pop stílusán belül. Ez az amit szeretünk. Így egyszerűen.

-Nem szeretsz interjúkat adni. Miért?

-Elég félték vagyok, és nem szeretek beszélni. Jobban szeretek figyelni és hallgatni. Marian és Bernhard beszél eleget. Érdekes volt látni Svédországot, sohasem jártam itt ezelőtt, de biztos, hogy megpróbálok visszajönni majd egyedül. Most nincs időnk arra, hogy mindezt megnézzünk. Minden olyan rázós.

-A további menetrend?

-Folytatjuk a promóciós utazásunkat, átmegyünk Amerikába is, aztán április-május környékén elkezdjük a következő album felvételeit. Minden megy tovább. Aztán elkezdünk egy turnét, amelyet nagyon kíváncsian várunk. Érdekes lesz találkozni a közönséggel szemtől-szembe.

MEMENTO

25> 1984-ben szinte bombaként robbant be az Alphaville a köztudatba a Big In Japan kislemezővel. A Forever Young című bemutatkozó albumukkal pedig a legnagyobbak közé emelkedtek.

20> 1989-ben jelent meg harmadik albumuk, a The Breathtaking Blue > lapozz a 4. oldalra és olvasd el a lexikonban írtakat.

15> 1994-ben jelent meg a Prostitute, minden idők egyik legjobb Alphaville albuma. Óriási szakmai, ám jóval mérsékeltebb közönségsiker.

10> 1999-ben következett az együttes legnagyobb zenei vállalkozása, a 8 lemezt tartalmazó Dreamscapes antológia, amelyhez az Alphaville első világ körüli turnéja is kapcsolódott.

ALPHAVILLE LEXIKON

BREATHTAKING BLUE, THE

Húsz éves az együttes harmadik albuma >>>
1989. április 4.

Summer Rain (4.10) Romeos (5.29) She Fades Away (4.57) The Mysteries Of Love (4.55)
Ariana (3.42) Heaven Or Hell (3.27) For A Million (6.09) Middle Of The Riddle (3.19) Patricia's
Park (4.12) Anyway (2.48)

A borítón Michelangelo napábrázolása és Bruegel *Bábel tornya* látható.

Producer: *Klaus Schulze*, a Tangerine Dream korábbi zenésze, zeneszerző.

Az együttes első instrumentális darabja ezen az albumon hallható, ez a *Patricia's Park*.

A lemez az elsők között volt, amely CD+Graphics formátumban is megjelent. A zene mellett válogatott képeket és dalszöveg fordításokat is tartalmaz. Mintegy a későbbi CD-ROM illetve DVD elődje volt ez a formátum.

Az albumról három dal jelent meg kislemezen:

Romeos > 1989. március 8.

Summer Rain > 1989. június 16.

Mysteries Of Love > 1990. január 5.

Egyik kritikuskunk nagyon találóan összefoglalta a nagylemez lényegét: „Ez az album a hallgatás zenéje.”

Az anyaghoz kapcsolódik az együttes avantgárdnak mondható filmje a *Songlines*, amely 9 filmet tartalmaz az album dalaihoz. Egyetlen kivétel az *Anyway*, amely a stáblista alatt szól a film végén.

Klaus a felvételekről:

„Az én ötletem volt, hogy minél több igazi hangszert használjunk a zenéhez, példának okáért a Summer Rain-ben használtuk a legtöbb ilyen hangszert. Azt hiszem mindenki számára jól hallható, hogy mennyire természetesebb így a hangzás, mintha ha a már meglévő mintákkal dolgoztunk volna. Az énekek tökéletesítése is mindinkább motivált bennünket ebben az esetben. Azt hiszem egy igazán kellemes egyveleget hoztunk létre, amely egyre magasabbra emelte az album életteli érzését.”

